

tem vse dokazano? Tema se mu je delala pred očmi, ugasla svetiljka mu je padla iz rok, da se je na tleh razbila. Kakor okamenel je stal s povešenimi rokami ter mrtvo gledal v daljavo, od koder se je vedno bolj približaval dozdevni revizor.

Več se ni zavedal samega sebe. V glavi ga je nekaj tiščalo, da, tako tiščalo; misliti ni mogel prav normalno, venomer je le gledal v daljavo.

Ne, ne, ne bo ga uničil ta vražji revizor!

In jel je teči proti stražnici, da izpolni svojo temno željo, katere se sam ni popolnoma zavedal. Nekaj mora storiti, nekaj strašnega. Toda vedel ni, kaj naj stori.

V temnem tunelu ni videl tira, zadel je obenj ter telebnil na tla. Dozdevni revizor se mu je pred očmi nekako zmedel, zmešal se s stražnico, vse je postalo temno — omedlel je ter ležal na tiru.

Nočna sova je frfotala iz tunela v bližnji gozd . . .

Iz daljave se je čulo težko ropotanje in vršanje brzovlaka. V temnem tunelu se je zableščalo, dim je napolnil zaduhlo odprtino, zemlja se je tresla pod težkimi kolesi, in votlo je zadonelo kakor mrtvaški glas . . .

In vlak je prišel iz tunela ter drdral dalje po dolini . . .

Moja pesem.

Da moja pesem je posvetna,
očitaš, bratec, mi? Seveda,
ni prižnica, kjer bi se božja
oznanjala raz njo beseda!

Izpovednica je, kjer duša
se izpoveda čutov svojih.
Pa vsi zato še slabi niso,
če slabi zde se v mislih tvojih.

In če jih nočeš odpustiti,
k ljubezni svoji brez odveze
uživat pojdem novih čutov
brez tvoje in brez božje jeze.

Sigma.